

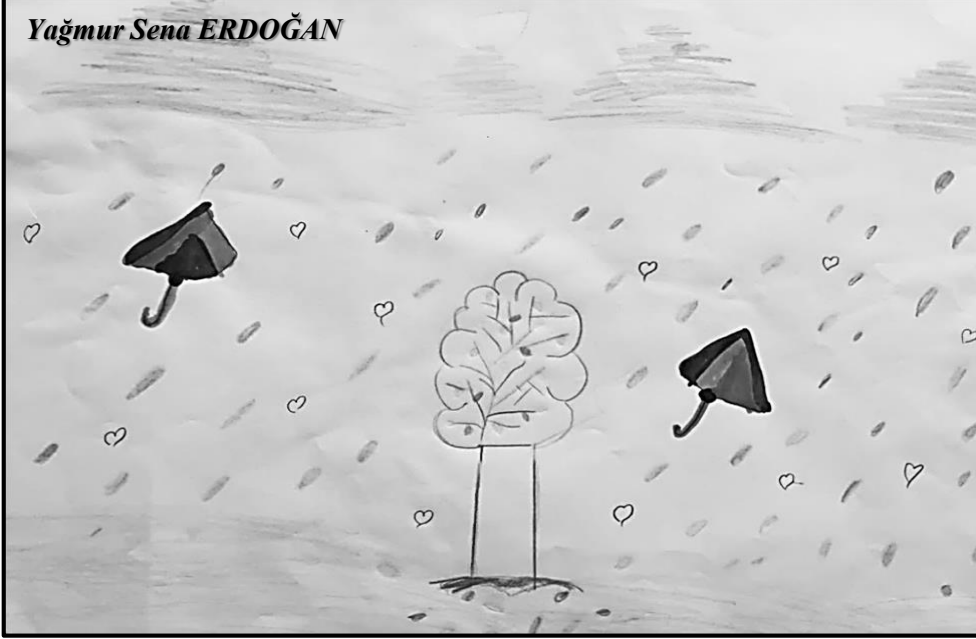
GÜLİSTAN

Gül Kokulu Kalemler

Kültür – Sanat – Edebiyat

Yıl: 2017-2018
Dönem: 1
Sayı: 7

Yağmur Sena ERDOĞAN

Hayrettin Efe ERFEMİR
NE VAR NE YOK? “İYİLİK”

İyilik yapmak için hiçbir şeye ihtiyaç yoktur. İyilik insanın ruhunda vardır. İstersen iyiliği saatler boyunca yapabilirsin. Bir de bununla ilgili bir atasözümüz vardır: İyilik eden iyilik bulur. Dünyayı daha güzel bir yer yapmak insanın yaptıklarına ve yapacaklarına bağlıdır. İnsanın yaptığı en güzel şey de iyiliktir.

Herkesin iyilik yapması mümkündür. İyilik yapmanın bir kuralı yoktur. Yardıma muhtaç insanların iyiliğe muhtaç olduğu kadar muhtaçtır insanlar iyilik yapmaya. İnsanın en büyük gerçeğidir iyilik yapmak. İyilikte sınır asla yoktur. İnsanın kendine, doğaya ve tüm canlılara çizdiği o sınırlar kalkar ortadan. Önemli olan tek gerçek birinin ya da bir şeyin acısını dindirmektir.

Savaşların, kötülüklerin, insanlık suçlarının kol gezdiği dünyada birinin derdiyle dertlenmek ne güzeldir. Hasılı sadece ne var ne yok sorusunun cevabı değildir “İyilik”. İyilik, dünyada güzel kalmış ne varsa hepsidir.

Yusuf ÖZBEK
GENÇ MÜHENDİS

Herkesin sahip olmak istediği gibi benim de hayalimde bir meslek var. Benim hayalimdeki meslek “mühendislik”. Eminim benim gibi mühendis olmak isteyen çok genç vardır. Çünkü mühendislik de diğer meslekler gibi ülkemize faydalı olacağımız gururla, başarıyla hizmet edeceğimiz bir meslektir.

Mühendisler makineler yapar, icatlar bulur, inşaatlar yapılmasını sağlar. Ben de bu işleri yaparak hizmet edeceğim. Fakat ben eğitimimi tamamlamak için ya da eğitim aldıktan sonra yurt dışına gitmeyeceğim. Başından sonuna ülkem için çalışacağım ve elimden gelen çabayı harcayacağım.

Savaş sadece silahlarla ya da cephede savaşarak verilmez. Cehalete karşı, geri kalmışlığa karşı, tembelleğe karşı da verilir. Türk gençleri olarak geleceğin aydınlık günlerin mimarı olmalıyız. Ülkem adına güzel ve faydalı olan ne varsa yazmak mümkün. Fakat yazımı şu sözlerle bitirmek istiyorum: Varlığım Türk varlığına armağan olsun.

Gülten ERDOĞMUŞ
BİR AÇAR BİR SOLARIZ

Dostluk bir yerde başlar
Orası okul olur
Sevinç yaşarız, bazen de üzüntü
Tekrar küser, tekrar barışırsız.
Lale gibi bir açar bir solarız.
Uzaklara da gitse arkadaşımızı
Hiç bitmez arkadaşlığımız.
Küsse de birbirimize
Hep sevgi vardır içimizde.

Mizgin CAN
HER HAYAT BİR BAŞKA TATTIR

Hiç gitmeyecek gibi gelenlerin hiç gelmeyecek gibi gidişlerini gördük. Ne çok savaştık ne çok yorulduk. Yorgunluklarımızı sarıp sarmaladığımız umutları hüznün ülkemizin bayrağı yaptık. O salındıkça gökte ufka daha bir heyecanla baktık.

Yalnızlıklarımızı yanılmışlıklarımızın bedeli olarak görüp razı olduk. Kabul ettik, baş üstü yaptık hatta sevdik! Hep sevmek istedik o da olmayınca sevmeyişimizi bile sevdik. Verdiğimiz emeğin yok oluşunu bir yabancı gibi tribünden izledik. Bizi hayattan saf dışı eden ne varsa iç geçirip buna da “Amenna” dedik.

Yorgunluklarımızın faturasını başkasına kesebilseydik her şey kolay olurdu ya biz onu bile beceremedik. İnsanın en büyük yangını en serin tuttuğu yerde başlarmış. Yanıp kavrulurken anladık. İçimizde oraya buraya yerleştirdiğimiz tulumbacılar çaresiz kalınca yanıp kül olmaya mahkum olduğumuzu anladık. Kül oldukça küllerimden doğarım diye bekleyen insanın çaresiz bekleyişinde oyalandık.

Bekleyişteki sabrın bizi onurlandıracağına inanıp Rahmanî gücü bekledik. O güç hep geldi, biz hep sabrettik. Her sabır bir meyve verdi: kimi acı kimi tatlı. Kısa ömrümüzün her deminde başka bir tadı arzuladığımızı anladığımızda acı olan meyvenin kıymetini anladık. Vardığımız en son nokta da gördük ki ne yaşadıklarımız tesadüf idi ne de yaşayamadıklarımız. Her insan dünyaya bir hal üzerine gelmişti. Herkesin hali de ancak kendine göreydi. Ben kendi halimden memnun olmanın tadına vardım, dilerim sizler de varırsınız...

Tuğçe ERDOĞMUŞ
MUTLU KÖY'ÜN KÜÇÜK KIZI

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde küçük bir kasaba varmış. Bu kasabanın içinde küçük küçük cüceler yaşamış. İçinde küçük küçük cücelerin yaşadığı bu küçük kasabada değişik olaylar yaşanmış. Günlerden bir gün bu kasabada yaşayan en tatlı, en güzel kızın annesi ortadan kaybolmuş. Kızın annesinden başka kimsesi yokmuş. Kız her tarafa bakmış, her yerde annesine seslenmiş ama sesini duyuramamış.

Zavallı kızın aramadığı yer, sormadığı kimse kalmamış. Geriye tek bir ihtimal kalmış. O da kasabaya yakın ormanda yaşayan kurt sürüsünün annesini kaçırmış olduğuymuş. Başka bir şeyi kalmayan kız en sonunda büyücüye gitmeye karar verir. Çok korktuğu yanına gitmeyi aklından bile geçiremeyeceği büyücüden başka çaresi kalmamış. Tutmuş büyücünün evinin yolunu. Ne kadar korkarsa korksun en cesur adımlarla ilerlemiş ve eve varmış. Annesini kurtarmak için elinden ne gelirse yapmaya hazırmış. Kapıyı çalmış ama açan olmamış. Biraz beklemiş tekrar çalmış. Büyücüyü kızdırmak istemiyormuş. Kızarsa ona yardımcı olmayabilirmiş. Tekrar çalmış yine açan olmamış. İçinden elliye kadar saymış. Bu sonuncu diyerek bir kez daha çalmış. Kapı kulakları sağır edecek kadar çirkin bir sesle gıcırdayarak yavaşça açılmış. Odanın ilerisinde karanlık köşede bekleyen biri varmış. Kız seslenmiş ama cevap alamamış. Tekrar "Merhaba!" demiş. Çok korkutucu kocaman bir ses çıkacak diye beklemiş ama karşılığında dünyanın en ince sesiyle bir karşılık almış. Kız sesi duyunca kendini tutamamış ve gülmüş. Sonra hemen elini ağzına kapatmış ve nefesini tutmuş. Gelir gelmez büyücüyü kızdırmak istememiş. Kızın güldüğünü gören büyücü de kendini tutamayıp gülmüş. Kız çok şaşırmış çünkü herkesin kötü kalpli büyücü diye anlattığı kişinin gülmesi onu çok şaşırtmış. Kızın kocaman kocaman açılan gözlerini gören büyücü koşarak kızın yanına gelmiş. Birbirlerinin yüzüne bakıp öyle bir kakhaha atmışlar ki ne olduğunu ikisi de anlayamamış. Kız büyücüyü çirkin, dişleri çürük, saçları dökülmüş yaşlı bir kadın diye düşünürken karşısında kendinden biraz büyük bir kız bulmuş. Meğer büyücü dedikleri bu kızı incecik sesi yüzünden kimse sevmemiş. Küçük bebekken ilk çıkarttığı seslerden sonra annesi babası bırakıp gitmiş. Ona büyükannesi bakmış. Büyüyüp mahallede oynamaya başlayınca arkadaşları, komşuları hep gülmüş alay etmiş. Oysa o kadar güzel bir kalbi varmış ki herkese yardım etmek istiyormuş. Güzel kalbi kadar güzel yetenekleri de varmış. Bunları kullanıp yardım etmek istemiş ama sesi yüzünden onunla alay edip dışlayanlar kendi kalplerinin kötülüğünü ona yansıtıp büyücü olduğunu söylemişler. O da daha fazla dayanamamış ve büyükannesi öldükten sonra bu eve taşınmış. Kız daha kendi derdini anlatmadan bütün hayatını anlatmış tatlı büyücü.

Her şeyi anlatıp rahatladıktan sonra aklına gelmiş kızı neden geldiğini sormak. Kız da başına gelenleri anlatıp yardım istemiş. Tatlı büyücü kızı annesini bulabileceğini ve yardımcı olacağını söylemiş. Sihirli güçlerini kullanarak annesinin kurtların kapattığı bir mağarada olduğunu söylemiş.

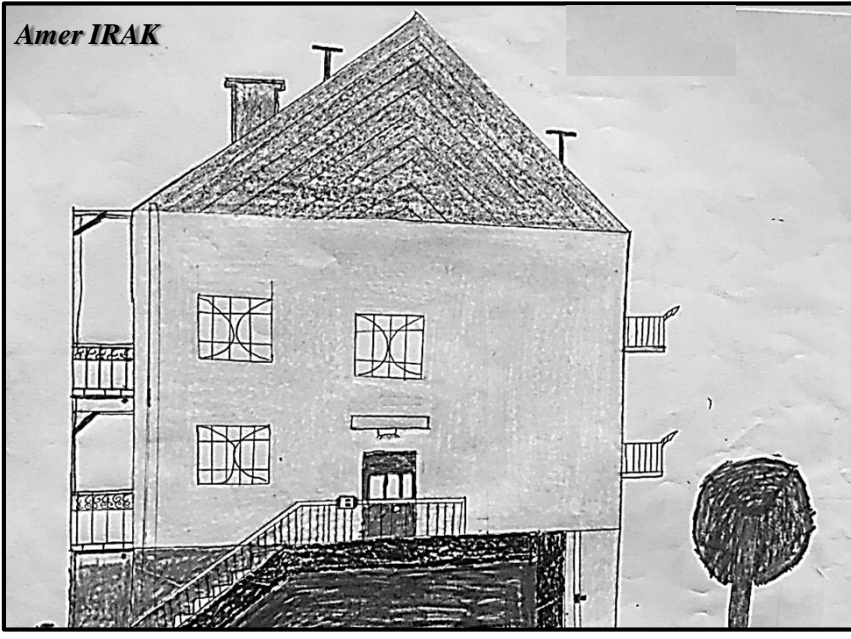
Kıza kendi yaptığı kurabiyelerden vermiş. Bu kurabiyeler sihirliymiş, kurabiyeleri yedikten sonra uçabilecek ve annesini kurtarabilecekmiş. Kız o kadar çok sevinmiş ki kendini tutamayıp büyücüye sarılmış. Tatlı büyücü kızı uğurlayıp işine dönmüş. Kız da kapıdan çıkar çıkmaz ilk kurabiyeyi yemiş ve uçarak annesinin hapsedildiği mağaraya varmış. Kız mağaranın etrafını dolaşmış. Tek girişi varmış ve annesini tek başına kurtarması mümkün değilmiş. Kurabiyelerden bir tane daha yiyip köye doğru uçmuş. Onu görenler çok şaşırmış. Nasıl uçtuğunu sormuşlar. Kız da olayları bir bir anlatmış. Köylülerden yardım istemiş. Köylüler hem üzülmüş hem de sevinmiş. Tatlı büyücüye haksızlık ettikleri için çok üzülmüşler. Küçük kız annesi bulunduğu içinse çok sevinmişler. Herkes evine koşmuş. Ailelerine haber vermişler. Toplanarak mağaraya doğru yürümüşler. Bu kadar kalabalığı bir arada gören kurtlar çok korkmuş ve kaçmışlar. Köylüler mağaraya girip kızın annesini kurtarmışlar. Kızla annesi sevinçle kucaklaşmış ama kızın işi daha bitmemiş. Bu kadar iyiliği kendine yapan tatlı büyücüye teşekkür etmesi gerektiğini biliyormuş ve bütün köyün yaptıkları için tatlı büyücüden özür dilemeleri gerektiğini de biliyormuş. Hep birlikte tatlı büyücüye gidip özür dilemişler. Tabii kız da teşekkür etmiş. Tatlı büyücü büyükannesinin eski evine geri taşınmış. Kocaman mutlu bir köy olarak sonsuza kadar barış içinde yaşamışlar.

Selenay ÖZTÜRK

Selenay ÖZTÜRK
BİR ÜRPERTİ

Atam sen rahat uyu yerinde
Türk milleti hep senin izinde
Atam, Atam çok seviliyorsun
Türk milletine bu gurur yakışı.
Ürperdi içim 10 Kasım deyince
Rahmetle, minnetle anıyoruz
Kahramansın tüm yüreklerde.

Sadettin TÜRKAY SEN YOKKEN

Sen yokken her taraf karanlık,
Sen bana güneş oldun anne.
Sen yokken yuvanın neşesi kalmaz ,
Sen yokken sevinmek bize haram anne.

Bu gün seni rüyamda gördüm
Her zamanki gibi çok güzeldin anne.
Bana sarılıp beni öpeceksin sanmıştım
Ama her zamanki gibi ortadan kayboldun anne.

Sensiz geçen günleri tek tek saydım,
Aylar, yıllar geçse de seni unutmuyacağım.
Senin kokunu nerede olursa olsun tanırım
Sen yine rüyalarım gel anne.

Rümeysa ERDOĞMUŞ VATAN SAĞ OLSUN

Gün yeni ağarmaya başladı. Sabaha kadar gözlerimi kırpmadan dışarıyı seyrettim. Pencereimde güneş tüm ihtişamıyla belirmişti. Bense sadece evin önünde kurulan yola kilitlenmiş bakıyordum. Biliyordum geleceğini, beklemeye devam ettim. Kaç saat oturduğum yerden dışarı baktım ama ne gelen vardı ne giden. Aniden çalan telefonun sesiyle irkildim. Koşar adımlarla telefonun yanına gittim.

Telefonu açtığımda onun sesini duydum. Evet, abimdi; abim beni aramıştı. Sonunda ona neden gelmediğini sordum. O ise orada bir savaş çıkacağını ona katılması gerektiğini söyledi. İçim bir anda ürperdi, tüylerim diken diken oldu. Ya abime bir şey olursa? Ya abimi bir daha göremezsem? Bu sorularla kaynayan içimi bastırdım ve abime kendisine iyi bakmasını söyleyebildim. Abim:

- Bana bir şey olursa hakkımı helal et. Dedi.

Gözlerim dolu dolu oldu. Nefes almaya çalıştım ama konuşamıyordum, boğazım düğümlenmişti. Gözümünden süzülen yaşlarla birlikte sesim de süzüldü. En sonunda abime:

- Helal olsun abi, diyebildim.

Abim telefonu kapattıktan sonra telefonun avizesi ne kadar kaldı elimde bilmiyorum. Telefonu kapattıktan sonra da ağlamaya devam ettim. Saatlerce ağladım. Daha birkaç saat önce hevesle yolunu gözlerken şimdi acaba abim de şehit olur mu, diye düşünüyordum.

Betül ERDOĞMUŞ SARMAŞIKLI EV

Sarmaşıklı Ev adlı kitabı okudum ve çok beğendim. Kitabın ismi romana çok uygundu. Kapağı da hoşuma gitti. Kapak resmi ise yine romana uygun tasarlanmış. Kapakta, sarmaşıklarla kaplı bir evin yanında çocuklar duruyor. Enid BLYTON'un yazmış olduğu ve Nurdan Yayınevi'ne ait kitap 2001 yılında İstanbul'da basılmış ve 167 sayfadan oluşmaktadır. Sayfalarındaki yazı boyutu ideal. Kitabın iç sayfalarında resim ve görsel unsurlar yok denecek kadar az bu yüzden kitabı okumak başlarda sıkıcı olabilir ama macera arttıkça okuması daha keyifli hale geliyor.

Kitabın yazarı yabancı olduğu için kitaptaki özel isimler de yabancı onun dışında kitapta gözüme çarpan farklılık yoktu. Yazım kuralları ve noktalama işaretlerine dikkat edilmiş. Kitap bölüm bölüm yazılmış. Kitabı özetleyecek olursak:

Bir ev ile ilgili sırları polis memurları dururken gelen ipucu ve mesajlardan çocuklar çözüyor. Buradan bile kitabın macera ve heyecan dolu olduğu anlaşılıyor. Kitabın karakterleri romana uygun karakterde ve görünüşte seçilmiş. Kitaptaki en heyecanlı bölüm "Sarmaşığın Peşinde" adlı bölümdür. Olaylar şu şekilde gerçekleşiyor:

Hem gururlu hem de korkudan içim titrer bir halde gündelik telaşlar içinde zaman geçirmeye çalıştım. Kulağım gelecek bir seste, bir haberde günler geçirdim. Abim fırsat buldukça arıyor en azından sesini duyuruyordu. Son zamanlarda arayamaz olmuştu. Haber almada geçen günler haftalara dönüşürken haftalar da aylara dönüşmüştü. Bazen ürkütücü olan bu sessizlik bazen de kötü bir haber olmamasının rahatlığını yaşıyordu bana. Bu sessiz bekleyiş içinde duayı duaya eklerken bir gün kapı zili çaldı. Koşarak kapıya gittim. Abim bana sürpriz yapmış haber vermeden gelmişti. Emindim beni özlemiştir diyordum.

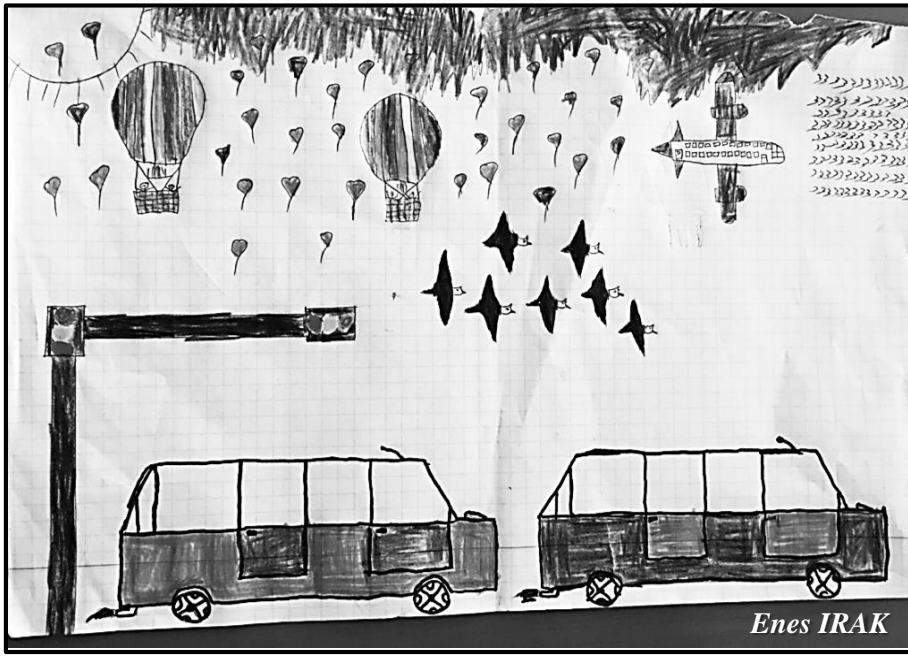
Kapıyı açtım, karşımda üniformalı askerler duruyordu. Yüzleri asıktı, kötü bir haber getirmiş gibiydiler. İçlerinden biri bana abimin şehit olduğunu söyledi. İçimdeki umut hiç bitmemişti ama bu haberin geleceğini de içten içe biliyordum. O an kendimden geçmişim. Kendime geldiğimde karşımda askerler oturuyor beni kendime getirmeye çalışıyorlardı. Metin olmam gerektiğini, abimin çok mert ve cesur bir asker olduğunu anlattı. Elbette biliyordum abime de bu yakışırdı. Abim artık canıyla kanıyla yanımda olamayacaktık. Her istediğimde göremeyecek, onunla sohbet edemeyecek, bir kız kardeşin en güvenliği sığınağı olan omzuna başımı yaslayamayacaktım. Fakat başımı kaldırıp ay yıldızlı bayrağa her baktığımda abimi göreceğim gururla selam verecektim. Abimin bu kahramanlığını asla unutmuyacaktım. Söyleyecek tek bir şeyim vardı. Gururla ağız dolusu söyledim. Dedim ki:

- Vatan sağ olsun!

Çocuklar gelen mesajlardan evin sarmaşıklarla kaplı olduğunu anlıyor ve buldukları kasabada sarmaşıklarla kaplı ev aramaya başlıyor. Sadece bir ev buluyorlar ve aradıkları isim ise aradıkları soy isim ile aynı. Tam bulduk derken buldukları bay ve bayan çok yaşlı ve iyi yürekli olduğu için onların aradıkları kişiler olmadığını düşünüyorlar. Elleri boş geri dönüyorlar. Halbuki ben bile bulduklarını sanmış çok heyecanlanmıştım.

Hikâyenin sonunda doğru yeri ve doğru kişileri bulduklarını anlıyorlar. Ben bu romandan şunu anladım: Sonucu ne olursa olsun başararak da başararak da hiçbir şeyden kolayca vazgeçmemeliyiz. Bu eserde en çok beğendiğim karakter ise "Fatty" yani çocuk grubunun lideri. Fatty, çok akıllı ve cesur bir çocuk.

Kitap çok akıcıydı. Benden küçüklere, benden büyüklere, yaşlılarıma kısacası herkese tavsiye ederim. Bence çok başarılı bir kitap olmuş. Yazarımı tebrik ederim.

Büşra ARKAN

MAL DA YALAN MÜLK DE YALAN

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, pireler berber iken develer tellal iken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken Ali adında kendi halinde yaşayıp giden bir çocuk varmış. Bir gün bu çocuk eve giderken çok güzel bir lamba bulmuş. Bu lamba Alaaddin'in Sihirli Lambası'ymış ama Ali bunu bilmiyormuş. Lambayı eve götürünce annesi:

- Ali bu ne? demiş.

Ali ise:

- Eve gelirken yolun kenarında buldum anne, demiş.

Annesi:

- Bu bize ait değil belki başkası düşürmüş olabilir ve şu an lambayı arıyor olabilir, demiş.

Ali, annesinin dediğine hak vermiş ve lambayı aldığı yere koymaya gitmiş. Yolda giderken lambanın içinden bir ses gelmiş. Ses Ali'ye şöyle diyor:

- Beni hiçbir yere bırakma benim bir sahibim yok, demiş. Ali bu sesi duyunca geri dönmüş. Annesi eve dönünce lambayı elinde görmüş ve demiş ki:

- Ali lambayı neden bırakmadın?

Ali:

- Anne lambanın içinden bir ses "Beni hiçbir yere bırakma benim sahibim yok." dedi, demiş. Annesi:

- Öyle şey olmaz yavrum, git koy lambayı yerine.

Ali geri giderken lambanın içinden bir cin çıkmış ve şöyle demiş:

- Beni evinde bir hafta muhafaza edersen tabii bana hiçbir zarar gelmeden. Lambanın üzerinde en ufak bir çizik bile olmayacak şekilde saklarsan sana bir teklifim olacak.

Ali meraklanıp eve geri dönmüş. Eve gelince lambayı ceketinin içine saklayıp içeri girmiş. Annesine de:

- Anne lambayı yerine bıraktım. Şimdi odama çıkıp biraz dinleneceğim, demiş.

Ali odasına çıkıp lambayı dolabına düzgünce koymuş. Bir haftanın bitmesini sabırsızlıkla beklemiş. Lambaya gözü gibi bakmış. Sabah, öğlen, akşam günün hangi saatinde beş dakikalık vakti varsa koşarak odasına çıkıp lambayı kontrol etmiş. Zor da olsa bir hafta bitmiş. Zaman gelince Ali lambayı ceketinin içine saklayıp dışarı çıkmış. Evden biraz uzaklaştıktan sonra lambayı çıkartıp cine seslenmiş. Cin çıkıp:

- Sen bana çok iyi baktın. Görüyorum ki merakla teklifimi bekliyorsun. Çok büyük bir ödül senin olabilir ama bunun için de yapman gereken şeyler var. Sana milyonlarca lira verebilirim ama bir şartla!

Elif ŞİMŞEK

BİR EV BİR KALP

Evim olsun ama şirin ve küçük bir ev.

Evimde huzurum olsun, sağlığım yerinde olsun

Mutluluğum olsun, evim neşe ile dolsun.

Bahçemde ağaçlarım, güllerim ve renk renk çiçeklerim olsun.

Annem, babam, ablalarım ve kardeşlerim yanımda olsun

Ama en önemlisi de gerçek bir kalbim olsun.

Ali:

- Neymiş o şart?

Cin ise:

- Parayı alınca arkadaşlarınızla ve ailenle hiç konuşmayacaksınız. Benimle bu lambanın içinde beş yıl yaşayıp bana arkadaşlık edeceksin. Beş yılın sonuna çıkıp parayı istediğin gibi kullanır ailenle ne yapmak istiyorsan onu yaparsın. Hem arkadaşların da o zamana kadar seni özler ve çok fazla parayla geri döndüğünde çok güzel vakit geçirirsiniz. Nereye gitmek isterseniz gider ne yapmak istiyorsanız yaparsınız. Hem ben de yalnızlıktan çok sıkıldım. Biraz da benimle arkadaş olursun. Bence arkadaşların da bu duruma anlayış gösterir.

Ali bu teklifi mantıklı bulmuş. Sonuçta fakir bir köyde yaşıyorlarmış ve ailesinin de arkadaşlarının da paraya çok ihtiyacı varmış. Cinle vakit geçirmek istediğinden değil ama sevdiklerine yardımcı olmak için bu parayı alabilirmiş. Parayı alabilirse köylerine bir okul yaptırabilirmiş. Zor bir karar olduğunun farkındaymış bunun için önce kendini denemeyi düşünmüş. Bir hafta boyunca tek başına ormandaki bir evde ailesinden ve sevdiklerinden uzak yaşamaya çalışacakmış. Ormandaki eve gitmiş. Başlangıçta sessizlik hoşuna gitmiş. Ateş yakmak, yemek pişirmek gibi işlerle uğraşmış ama zaman ilerledikçe- daha doğrusu ilerlemedikçe- yalnızlığın çok zor olduğunu fark etmiş. Dayanmaya çalışmış ama bir hafta bile sabredemeden köyüne dönmüş. Sevdiği herkesle kucaklaşmış, en çok kavga ettiği Hasan'la bile.

Köye okul yaptırmayı çok istiyormuş ama bunu insanlardan uzak durarak başaramayacağını anlamış. Eğer birlik olurlarsa her şeyi başarabileceklerini biliyormuş. Değil beş yıl bir ay bile uzak kalamayacağını fark etmiş. Cine de fikrini söylemiş. Cin bu cevaba çok sinirlenmiş ve kapkara bir sis bulutunun içinde kaybolmuş. Bu hareketi de doğru karar verdiğini ortaya çıkarmış. Cin sadece kendini düşünen bencil yaratığın tekiymiş. İnsanların sevgisini çalmaya çalışarak onların hayat enerjisinden besleniyormuş. Ali çok büyük bir tehlikeden içinde dolup taşan sevgi sayesinde kurtulmuş. Anlamış ki hayatta her şey bulunur ama sevgi çalınmak istense bile sadece ait olduğu kalpte durur ve o kalbin sahibini korur. Hem onu ninnilerle büyüten annesi kulağına hep fısıldamaz mıydı "Mal da yalan mülk de yalan..." diye. Ali sevginin hakim olduğu bir köyde herkesi severek ve sevmenin ne kadar kıymetli bir duygu olduğunu anlayarak uzun yıllar yaşamış.

İMTİYAZ SAHİBİ

Bayar BAŞTUĞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Selvi ULUSOY

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Aysun GİRGİN GİRAY

GÖRSEL DANIŞMAN

Servet KÖMCÜ

YAYIN KURULU

Ceyda ARZUMAN

Dilek ÖZBULUT

OKUL ADRES TELEFON

GÜLDARPI İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Çubuk Güldarpi Mahallesi Çayyolu Sok.No:1

Çubuk/ANKARA 0312 827 14 44